

ΠΑΝΟΣ ΣΟΜΠΟΛΟΣ

Εγκλήματα Γένους Θηλυκού στην Ελλάδα

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Εγκλήματα γένους θηλυκού περιλαμβάνει το πέμπτο κατά σειρά βιβλίο μου, που κρατάτε στα χέρια σας. Πρόκειται για γυναίκες, όλων των ηλικιών, που έφτασαν να εγκληματήσουν, για διάφορες αιτίες.

Το πρώτο έγκλημα με το οποίο ασχολούμαι διαπράχθηκε το 1931, με θύμα τον εργολάβο Δημήτρη Αθανασόπουλο. «Καημένη Αθανασόπουλε, τι σου 'μελλε να πάθεις, από κακούργα πεθερά τα νιάτα σου να χάσεις» λέει το πολυτραγουδιμένο άσμα. Ακολουθούν δεκάδες άλλα εγκλήματα που διαπράχθηκαν στην Αθήνα και σε διάφορες περιοχές της χώρας μας, απασχολώντας την κοινή γνώμη.

Σε όλες τις ανθρωποκτονίες που περιλαμβάνονται στο βιβλίο πρωταγωνίστρια είναι η γυναίκα, ως φυσική ή ηθική αυτουργός ή συναυτουργός, αρκετές φορές βάζοντας τον εραστή της, που είχε καταστήσει άβουλο όργανο, να ξεκάνει, για παράδειγμα, τον άντρα της.

Ωστόσο, στο βιβλίο δεν περιλαμβάνονται μόνο συζυγοκτονίες, αλλά υπάρχουν επίσης παιδοκτονίες, μητροκτονίες και δολοφονίες άλλων προσώπων, για διάφορους λόγους. Πολλές από αυτές τις ανθρωποκτονίες φέρουν τον χαρακτήρα της εκδίκησης, του φοβερού πάθους, του αβυσσαλέου μίσους, και σχετίζονται με το χρήμα, τη ζηλοτυπία, τα περιουσιακά και άλλα ζητήματα.

Σε αρκετές από τις υποθέσεις οι γυναίκες-εγκληματίες υπέφεραν από την κακή και βίαιη συμπεριφορά του θύματος, όχι μόνο τη μέρα της διάπραξης του εγκλήματος, αλλά συχνά και για μεγάλη περίοδο μετά τον γάμο τους. Έτσι πήραν την απόφαση να θανατώσουν τον σύζυγό τους.

Γράφοντας, και ζώντας από κοντά πολλά απ' αυτά τα αδικήματα διερωτήθηκα, όχι λίγες φορές κάνοντας ρεπορτάζ στον τόπο του εγκλήματος: Αφού της έκανε τη ζωή κόλαση, γιατί δεν τον χώριζε; Ήταν ανάγκη να φτάσει στο έγκλημα; Ήταν ανάγκη να αφαιρέσει μια ανθρώπινη ζωή, να γίνει δολοφόνος, να μείνει κλεισμένη σε ένα κελί της φυλακής και η οικογένειά της να τιναχτεί στον αέρα; Βλέπεις αλλαγή συμπεριφοράς και δεν την αντέχεις; Βρίσκεις τρόπο και απομακρύνεσαι από τον «τύραννο σύζυγο» –όπως πολλές τον χαρακτήριζαν–, αποφεύγοντας τις τραγικές συνέπειες για όλους. Οι περισσότερες από τις γυναίκες εγκληματίες με τις οποίες καταπιάνομαι στο βιβλίο είχαν λευκό ποινικό μητρώο, δεν είχαν απασχολήσει την Αστυνομία για το παραμικρό. Ήταν δηλαδή οι γυναίκες της διπλανής πόρτας. Θα πρέπει να επισημάνω εδώ ότι η γυναικεία εγκληματικότητα στη χώρα μας δεν είναι μεγάλη σε σύγκριση με εκείνη των ανδρών, όχι μόνο στις ανθρωποκτονίες αλλά και σε κάθε είδους εγκληματικές πράξεις.

Σε ό,τι αφορά τις ανθρωποκτονίες διαφέρουν χαρακτηριστικά ως προς τον τρόπο διάπραξης, πράγμα που θα διαπιστώσετε διαβάζοντας το βιβλίο. Η γυναίκα χρησιμοποιεί, στις περισσότερες περιπτώσεις, διαφορετικές μεθόδους και πρακτικές από αυτές του άντρα.

Έγραψα κι αυτό το βιβλίο για να αφήσω μια παρακαταθήκη στις επόμενες γενιές, για

ΦΟΥΛΑ, ΚΑΣΤΡΟΥ, ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ ΚΙ Ο ΜΟΣΚΙΟΣ:

«Καημένη Αθανασόπουλε, τι σου 'μελλε να πάθεις, από κακούργα πεθερά...»

Χαρακτηρίστηκε ως το έγκλημα του αιώνα, και όχι άδικα, αφού διέθετε όλα τα στοιχεία ενός θρίλερ και φοβερή αστυνομική πλοκή, με πτυχές που ξετυλίγονταν μέρα τη μέρα, προκαλώντας σοκ και δέος στο πανελλήνιο. Κυρίαρχα στοιχεία του ήταν το αβυσσαλέο μίσος, η απάνθρωπη εκδίκηση, οι έρωτες και τα πάθη, ενώ έλαβε διαστάσεις πανευρωπαϊκές, καθώς την υπόθεση κάλυψαν σχεδόν όλα τα μέσα ενημέρωσης στο εξωτερικό, με απεσταλμέ-

νους τους στην Ελλάδα. Δημοσιεύτηκαν χιλιάδες ρεπορτάζ, άρθρα, επιφυλλίδες, χρονογραφήματα, απόψεις εγκληματολόγων κι άλλων ειδικών, ενώ ανέβηκαν επιθεωρήσεις και παραστάσεις στο Θέατρο Σκιών. Γράφτηκαν επίσης σατιρικά ποιήματα, καθώς επίσης και το διάσημο τραγούδι του Ιάκωβου Μοντανάρη, που τραγουδήθηκε σε πρώτη εκτέλεση ο Αντώνης Διαμαντίδης (Νταλκάς) και τραγουδήθηκε τα επόμενα χρόνια όσο κανένα άλλο σχετικό με εγκλήματα – τραγουδιέται ακόμα και σήμερα στα ρεμπιτάδικα και σε άλλα, παρεμφερή κέντρα διασκέδασης.

Όπως ίσως έχετε αντιληφθεί, αναφέρομαι στη φρικιαστική δολοφονία του εργολάβου Δημήτρη Αθανασόπουλου από την πεθερά, τη σύζυγο, την οικιακή βοηθό του και έναν ανιψιό της πεθεράς, οι

το πώς διακυμάνθηκε το έγκλημα που διαπράχθηκε, με οποιονδήποτε τρόπο, από γυναίκες από τις αρχές της δεκαετίας του 1930 μέχρι τις μέρες μας. Οι περισσότερες από τις ανθρωποκτονίες στις οποίες αναφέρομαι έχουν απασχολήσει για πολύ καιρό ή και για χρόνια ακόμη την κοινή γνώμη.

Ήταν εγκλήματα που πραγματικά συγκλόνισαν την Ελλάδα, που έμειναν στην ιστορία και θα αναφέρονται στα εγκληματολογικά χρονικά της χώρας μας με ιδιαίτερη έμφαση λόγω του μεγάλου ενδιαφέροντος που παρουσιάζουν.

Προσπάθησα να αποδώσω με ακρίβεια τα γεγονότα, ώστε να μπορούν να αξιοποιηθούν από τον ιστορικό του μέλλοντος χωρίς τον φόβο της ανακρίβειας. Θα παρατηρήσει ο αναγνώστης ότι, ενώ στα προηγούμενα βιβλία μου, έγραφα στο εξώφυλλο, για παράδειγμα, «Τα τραγικά γεγονότα της τελευταίας τριακοταπενταετίας. Όπως τα έζησα», εδώ δεν υπάρχει ο προσδιορισμός «Όπως τα έζησα». Κι αυτό επειδή αρκετά από τα εγκλήματα δεν τα έζησα, ούτε τα κάλυψα δημοσιογραφικά, είτε γιατί ήμουν αγέννητος είτε γιατί δεν είχα μπει ακόμα στη δημοσιογραφία.

Επειδή όμως θέλω πάντα αυτό που γράφω να είναι διασταυρωμένο από πολλές πλευρές, δε σας κρύβω ότι το συγκεκριμένο βιβλίο με κούρασε. Γιατί έτρεξα σε αρχεία της Αστυνομίας, της πρώην Χωροφυλακής και της Αστυνομίας Πόλεων, σε αρχεία δικαστηρίων, σε βιβλιοθήκες κι αλλού, για να μπορέσω να συγκεντρώσω αξιόπιστο και εντελώς ακριβές υλικό. Δεδομένου ότι δεν είχα ζήσει και δεν είχα δουλέψει όλες τις υποθέσεις, έπρεπε να βασισθώ σε πηγές που δεν επιδέχονται αμφισβήτηση. Άλλωστε αυτές τις αρχές πρόσεβνα κι αυτές τις αρχές, της αλήθειας και της σωστής είδησης, υπηρέτησα στη μακροχρόνια δημοσιογραφική πορεία μου.

Και κάτι ακόμα: Στο βιβλίο περιλαμβάνονται και υποθέσεις γυναικών που καταδικάστηκαν σε θάνατο και στήθηκαν στο εκτελεστικό απόσπασμα για αδικήματα του κοινού ποινικού δικαίου. Συγκεκριμένα, όσο ίσχυε η θανατική ποινή στην Ελλάδα, είχαν εκτελεσθεί, μεταξύ των άλλων θανατοποινιτών, και τέσσερις γυναίκες. Όλες τους περιλαμβάνονται στο βιβλίο.

Θα παρατηρήσει επίσης ο προσεκτικός αναγνώστης ότι στις υποθέσεις μετά τις εκτελεσθείσες γυναίκες και το «σιδέρωμα» της Σπυριδούλας, αποφεύγω να χρησιμοποιήσω πλήρη στοιχεία δραστών και θυμάτων, σεβόμενος τα προσωπικά δεδομένα τους. Κι αυτό παρά το γεγονός ότι υπάρχουν γι' αυτές τις υποθέσεις τελεσίδικες και αμετάκλητες αποφάσεις των ανωτάτων δικαστηρίων.

Κλείνοντας τον πρόλογο, θα ήθελα να ευχαριστήσω όλους όσους με βοήθησαν προκειμένου να ολοκληρώσω την έρευνα για τις υποθέσεις που περιλαμβάνονται στο βιβλίο.

Πάνος Σόμπολος,
Μάιος 2019

οποίοι μάλιστα μετά τη δολοφονία επιχείρησαν να κάψουν το πτώμα, χωρίς να τα καταφέρουν. Έτσι τελικά το τεμάχισαν, τοποθετώντας τα κομμάτια σε δυο τσουβάλια που πέταξαν στον ποταμό Κηφισό, και στη συνέχεια έκαναν ότι δε γνώριζαν τίποτα, κλαίγοντας μάλιστα για τον χαμό του ανθρώπου τους. Κι όταν άρχισε να ξετυλίγεται το κουβάρι και να εξιχνιάζεται το αποτρόπαιο έγκλημα, οι τέσσερις τους αλληλοκατηγορούνταν για να αποφύγουν τις συνέπειες. Τελικά η σύζυγος και η πεθερά καταδικάστηκαν σε θάνατο, η οικιακή βοηθός σε ισόβια και ο ανιψιός, που είχε εγκλειστεί στο Δημόσιο Ψυχιατρείο, σε κάθειρξη 20 χρόνων. Όμως οι δυο θανατοποινίτισσες δεν εκτελέστηκαν, αφού τους απονεμήθηκε χάρη από την τότε κυβέρνηση Τσο-λάκογλου, όπως και σε άλλους κατάδικους, κι έτσι